

onbetuigd gelaten. Van den aanvang af tot zijn vertrek naar Bilt-hoven heeft hij in het Bestuur zitting genomen: voor het Maandblad en het Jaarboekje heeft hij herhaaldelijk bijdragen geleverd, in een der eerste ledenvergaderingen een spreekbeurt vervuld.

Overziet men Heeringa's Utrechtschen arbeid in zijn geheel, dan dwingt deze onmiskenbaar eerbied af, gelet ook op de betrekkelijk weinige en bovendien latere levensjaren, waarover deze zich uitstrekt. Wil men daartegenover mogelijk een debetpost stellen, dan zou dat misschien dit zijn, dat hij nooit school heeft gemaakt en dat hij zich nimmer als centraal punt heeft laten gelden, van waaruit de zoo uiteen loopende elementen van Utrechtsche geschiedschrijving bezieling en samenwerking ontvingen. Trouwens ook Muller heeft in dat opzicht gefaald en geldt het in dezen wellicht impossibilia, die nu eenmaal van niemand gevergd kunnen worden?

Heeringa was een ietwat teruggetrokken mensch: het populaire lag hem niet en aanvankelijk maakte hij — was het misschien zekere timiditeit? — een bijna stuggen, zeker niet coulanten indruk. Maar voor wie hem beter kenden, was hij een trouwe vriend, op wien men volkomen staat kon maken en die zijn uitgebreide kennis zonder eenige reserve ter beschikking stelde van een ieder, die op zijn hulp en voorlichting een beroep deed. Zijn laatste levensjaren zijn voor hem moeilijk geweest; steeds meer heeft hij zich — ook wel door zijn toenemende doofheid — teruggetrokken. Doch voor hen, die zich in zijn vriendschap mochten verheugen, laat hij een ledige plaats achter. Eere zij zijn nagedachtenis.

B. M. DE JONGE VAN ELLEMEET.

WILLEM GRAADT VAN ROGGEN †

Op den 18den April 1.1., slechts een luttele spanne tijds vóór de uiteindelijke bevrijding van ons vaderland, overleed de voortreffelijke en beminnelijke man, wiens naam hierboven, helaas, met het fatale merk moest worden geteekend. Zooals hij op elk der vele gebieden, waarop de werkzaamheid van zijn bedrijvig leven zich heeft bewogen, heeft uitgemunt, zoo is ook zijn verdienste ten opzichte van „Oud-Utrecht” van buitengewoon formaat geweest.

In het voorjaar van 1923 behoorde Graadt van Roggen mede tot de oprichters van onze vereeniging, nam hij reeds aanstonds een plaats in het Bestuur in en zag zich daarin belast met het penningmeesterschap, welke functie hij tot 1930 met groote toewijding en zorgvuldigheid is blijven bekleeden, waarna hij nog tot 1936 zonder een bepaalde werkzaamheid, maar met nimmer af latende belangstelling lid van ons Bestuur is gebleven. Reeds aanstonds na de oprichting van „Oud-Utrecht” stelde hij zijn welversneden pen in dienst van het levensbelang van de jonggeborene

door het schrijven van een propaganda-artikel in de plaatselijke pers. Het volgende jaar heeft mede aan zijn initiatief onze vereniging de instelling van dit Maandblad te danken gehad, waarvan het eerstverschijnende nummer in een weder vrij Utrecht, droevig genoeg, zijn verscheiden heeft te berichten. Toen in 1929 zich hier ter stede een actie ontplooidde om te geraken tot een aantrekkelijker aspect van de toen wel heerlijk verwaarloosde grachtwerven, een der meest karakteristieke trekken van het Utrechtsch stadsbeeld, zette Graadt van Roggen, als altijd tot dienst bereid, ook zijn schouders onder dit werk en met succes. Doch ook anderszins toonde hij zich een waardig lid van onze vereniging. Niet minder dan vijf uitvoerige en gedegen artikelen van zijn hand sieren onze Jaarboekjes, om nog te zwijgen van zijn talrijke kleinere bijdragen in het Maandblad. Merkwaardigerwijze spiegelt zich in die artikelen de tweezijdige functie van den bijzonderen geest van hun samensteller af. Ten deele bewegen zij zich op of om het terrein van het Utrechtsche jaarmarktwezen in den loop der eeuwen, een stof, die hem in verband met zijn bemoeienis met de Nederlandsche Jaarbeurs in hooge mate vertrouwd moest zijn, maar overigens betrad hij er het rijk der fraaie letteren in, waarop zijn fijne geest immers niet minder thuis was.

Voorwaar, een zeldzaam compleet mensch was Graadt van Roggen, van wien het herrezen Nederland nog zooveel had te verwachten gehad, hadde niet te vroeg zijn lichaam den strijd moeten opgeven! Ook in onzen kring zal zijn naam in eerbiedige herinnering en met dankbare gevoelens blijven voortleven.

W. A. F. B.

IN MEMORIAM Dr. W. C. SCHUYLENBURG.

Dr. W. C. Schuylenburg, die op 26 Juni 1945, ten slotte wel als gevolg van den hongertoestand, waaraan Utrecht vóór de bevrijding van Noord-Nederland was overgeleverd, overleed, was 2 October 1875 te Vlissingen geboren. Na zijn juridische studies te Leiden te hebben voltooid, werd hij met ingang van 15 Januari 1900 aan het utrechtsche Gemeente-archief benoemd tot „ambtenaar belast met het rechtskundig onderzoek ten behoeve der gemeente-administratie”. Eenige jaren later werd de lang-ademige titel veranderd in dien van commies-chartermeester. Onafhankelijk als hij was kon hij zich veroorloven deze functie achttien jaren te blijven vervullen, niet alleen tot eigen voldoening, maar ook tot groote tevredenheid van zijn chef, den archivaris Mr. S. Muller Fz. en het gemeentebestuur. Honderden juridisch-historische rapporten heeft hij in die jaren uitgebracht en allen droegen, als al zijn arbeid, de kenmerken van groote grondigheid en voornamen, verzorgden vorm. In zijn laatste jaarverslag (1918) schreef Muller,